

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2:44.

No. 18.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
15 SEPTEMBER.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1897.

Eene vriendschappelijke discussie.

(Vervolg van blz. 262.)

„Wel”, zei Mr. Brown „de zaken hebben een eigenaardige
keer genomen. Het schijnt, dat ik uit het strijdperk ben. Ik heb
meer van u Mr. Durant gehoord, dat redelijk schijnt, in betrekking
tot godsdienst dan ooit te voren en ik moet toestemmen, dat, als
mijn vroeger onderwijs over godsdienstige aangelegenheden van
deze soort geweest was, ik wel geloof, dat ik een christen zou
zijn geweest. Ik ben eenigzins bekend met de leeringen van ver-
schillende christelijke vereenigingen en door de manier, waarop
gij u uitdrukt over de persoonlijkheid Gods, ben ik zeer verlan-
gend geworden om uwe inzichten te hooren in betrekking tot
andere verschillen. Verschilt gij veel met deze bedienaren in
andere beginselen?”

„Ik ben bevreesd, dat het verschil omtrent vele belangrijke
beginselen juist zoo groot is als die aangaande de persoonlijkheid
Gods. Maar als u werkelijk verlangend ben om met mij in dit
onderzoek naar het Koninkrijk Gods voort te gaan en als de andere
gewillig zijn, dan verzeker ik u, dat het mij groot genoegen zal doen.”

Algemeene toestemming werd dadelijk betoond en Mr. Brown
ging voort, zeggende:

„Nooit te voren had ik zulk een groot verlangen in deze
richting en moet toestemmen, dat mijne nieuwsgierigheid zeer
geprikkeld is.”

„Dan”, zei Mr. Durant „zullen wij de vertaling der Schiften
van Koning Jacobus als het wetboek nemen en „zoekt eerst het
Koninkrijk Gods” tot onze tekst nemen; en als wij, alvorens
eëndig te zijn, tot de ontdekking zullen komen, dat de leeringen
der menschen grootelijks verschillen van de leeringen van Christus,
an zal ik eenigzins gerechtvaardigd zijn in te zeggen, dat de

vromen „de wetten overtreden, de inzettingen veranderen en het eeuwig verbond hebben vernietigd.” (Jes. 24:5; Jer. 2:13).

„Zeer wel”, zei Mr. Brown, „ik zal voortgaan” en de familiebijbel nemende zei hij: „En als uwe beweringen juist zijn, dan is dit een bewijs voor de vermeerdering van ongeloof en het kan tevens anderen zoowel als mijzelfen noodzaken stil te staan en te overwegen. Nu dan „tot de wet en de getuigenis.” Geef mij het hoofdstuk en het vers, opdat ik zien kan dat u geen abuis maakt.”

De docter nam toen voor het eerst een aandeel, zeggende: „Ik ben ook zeer belangstellend geworden en wil mij met mijn Bijbel bij u aansluiten. Laten wij allen in een cirkel gaan zitten,”

„Goed zoo, wij willen het Evangelie van Jezus Christus volgens de Bijbel onderzoeken, beginsel bij beginsel. Om een duidelijk begrip hiervan te hebben, is het voor ons noodig dat wij teruggaan tot op de dagen van onzen vader Adam. Door de overtreding onzer eerste ouders, is de dood over alle menschen gekomen en de menschheid kon van zichzelf dit niet overkomen en onsterfelijkheid verkrijgen. Om dit te bewijzen, zie het eerste, tweede en derde hoofdstuk van Genesis; Romeinen 5 vers 12 en I Corinthe 15, verzen 21 en 22. Maar opdat zij niet zouden omkomen, heeft God Zijnen Zoon Jezus Christus in de wereld gezonden om deze gebroken wet te voldoen en het menschdom van den macht des doods te verlossen. (Joh. 3:10; Rom. 5:8; I Joh. 4:9.) En zooals zij allen door Adam aan den dood onderworpen zijn, zoo zullen alle menschen uit den dood opstaan door de verzoening van Christus (I Cor. 15:20-23; Rom. 5:12-19) en zullen voor Gods rechterstoel staan om voor hunne eigene zonden verantwoording te doen en niet voor Adams overtreding. (Hand. 17:31; Openb. 20:12-15; Matth. 16:27). Ben ik voor zoover als ik gegaan ben juist?”

„Ja,” zei de docter, „ik heb u met uwe aanhalingen gevolgd en zie, dat zij juist zijn. Ga voort.”

Ik heb dan nu aangetoond, dat één van de beginselen van sommigen der z. g. n. Christenen onjuist is, want zij gelooven niet, dat de goddeloozen dezelfde kans voor de opstanding hebben als de rechtvaardigen. Jezus Christus stierf niet voor onze persoonlijke zonden, uitgenomen op voorwaarde, dat wij het plan door Hem gemaakt uitvoeren, hetwelk ons vergeving van zonden wil aanbrengen. De eenige manier om te bewijzen dat wij Hem liefhebben is, door Zijne geboden te onderhouden. (Joh. 14:15); daarom, als wij zeggen God lief te hebben en Zijne geboden niet onderhouden, dan zijn wij leugenaars en de waarheid is in ons niet. (I Joh. 2:4). Ik denk, dat ik tot uwe tevredenheid aange-toond heb, dat er iets onvolkomens in hun begrip van de eigenschappen Gods is en ik denk, dat ik tevens kan bewijzen, dat zij Zijne geboden niet houden. Christus heeft ons twee dingen te verstaan gegeven, welke gij moet onthouden, terwijl gij aan het onderzoeken zijt naar het „Koninkrijk Gods.” Ten eerste, dat wij

Hem moeten volgen; ten tweede, dat toen Hij Zijne discipelen verliet, Hij hun den Trooster zou zenden, welke hen in alle waarheid zou leiden; daarom moeten wij Christus volgen en al de beginselen door Zijne discipelen geleerd, terwijl zij in het bezit van den Heiligen Geest waren, aannemen, alhoewel het zou aantoonen, dat de geheele wereld in dwaling is."

"Tot dusverre zijn uwe argumenten redelijk en in overeenstemming met de Schriften; en daar er geen anderen naam onder den hemel gegeven is waardoor wij kunnen zalig worden, uitgenomen Jezus Christus (Hand. 4:12), zoo kunt gij nu voor ons leggen de voorwaarden; maar geef ons hoofdstuk en vers, zooals ik voorheen zeide, opdat wij kunnen zien, dat gij juist spreekt."

"Wij willen nu de voorwaarden gadeslaan: maar herinner eerst, dat God geen mannen in de wereld zend met het doel om tegenstrijdige leeringen te prediken, want dit brengt altijd verwarring en God is geen God van verwarring, maar van vrede (1 Cor. 14:33). Paulus heeft gezegd, dat indien iemand een ander Evangelie predikt hij vervloekt is. (Gal. 1:8, 9.) De eerste voorwaarde is deze: Te gelooven, dat er een God is (niet dat soort als in het Engelsche gebedenboek genoemd), maar de God die de mensch naar Zijn beeld geschapen heeft, en in dien God en in Jezus Christus dien Hij gezonden heeft te gelooven."

"Ga voort," zei het gezelschap met algemeene stemmen.

"Wel," ging Durant voort, "het soort geloof dat verlangd wordt is dat, hetwelk een mensch bekwaam maakt om onder alle omstandigheden te zeggen: „Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet, want het is eene kracht Gods tot zaligheid" (Rom. 1:16.) Dit is de soort van geloof waardoor de werelden werden geschapen; waardoor Noach een ark toebereidde; waardoor de roode zee werd overgetrokken alsof het droog land was; waardoor de muren van Jericho vielen; het was door geloof dat koninkrijken overwonnen, gerechtigheid geoefend, beloftenissen verkregen en de muilen der leeuwen toegestopt werden (Hebr. 11:32, 38). Het geloof komt door het hooren van Gods woord (Rom. 10:17) en gebrek aan dit geloof en het niet bidden en vasten veroorzaakten, dat het de Apostelen niet gelukten duivelen uit te werpen (Matt. 17:14, 20). Geen wonder dan, dat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen (Hebr. 11:6) Geloof is dan de eerste schrede op dien hemelschen weg welke ten eeuwigen leven leidt. Hoe meer wij de eeuwige waarheden onderzoeken, des te meer zien wij dat alles volgens natuurlijke beginselen werkt. Alles wat Hij van ons verlangt is zeer duidelijk en eenvoudig. Hoe natuurlijk is het toch, dat het beginsel van geloof het eerste van onze zaligheid is! Met welk beginsel zijn wij gemeenzamer? Geloof is het eerste groote beginsel, dat alle dingen bestuurd; maar alhoewel het groot is, zoo is het toch zonder de werken dood (Jak. 2:12). In waarheid, als gij het geheele tweede hoofdstuk van Jakobus wilt lezen, dan zult gij zien, dat geloof zonder de werken zoo dood en hulpeloos is, als een lichaam nadat het door

den geest verlaten is. Het is dwaas te denken, dat wij in de tegenwoordigheid van Christus verhoogd kunnen worden zonder dat wij de beginselen gehoorzamen die Hij voorschrijft (Matt. 7 : 21), want niemand spreekt de waarheid als hij zegt een discipel van Christus te zijn terwijl hij Zijne geboden niet onderhoudt (Joh. 8 : 31). In werkelijkheid is de eenige weg langs welke men kan zeggen Jezus Christus lief te hebben, door Zijne geboden te onderhouden." (Joh. 14 : 12—21).

"Is het niet in de Heilige Schrift geschreven," zei de docter, dat als wij in den Heere Jezus Christus gelooven wij zalig zullen worden?"

"Gij hebt verwezen naar de woorden door Paulus en Silas tegen den stokbewaarder gesproken. Het werd dezen discipelen door den stokbewaarder gevraagd, wat hij moest doen om zalig te worden en kreeg de verzekering zooals door u is aangehaald: „Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis." Daarop plaatsten de discipelen die beginselen vóór hem welke waar geloof samenstellen en niet eer alvorens deze man en zijn huis de beginselen hadden aangenomen welke door deze discipelen onderwezen werden, werden zij met werkelijk geloof vervuld en verheugden zich werkelijk (Hand. 16 : 31, 33). Gij ziet uit dit voorbeeld, dat wij ons zelve niet moeten bedriegen door te denken, dat wij alleen hoorders van het woord behoeven te zijn en geen daders (Jak. 1 : 22, 23).

"Maar," zeide de advocaat, "hier wordt een tekst gevonden in het tiende hoofdstuk van de Romeinen, welke volgens mijne gedachten voor u moeilijk zal zijn om te verklaren. Deze bedoelde tekst luidt als volgt: „Indien gij met uwen mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart gelooven, dat Hem God uit de dooden oggewekt heeft, zoo zult gij zalig worden." Nu dan, het schijnt mij toe dat hier de zaligheid door geloof alleen beloofd wordt. Hoe verklaart gij het?"

"Zeer gemakkelijk. Laat ons dezen tekst nauwkeurig in alle onderdeelen onderzoeken. In de eerste plaats, was deze zendbrief door Paulus geschreven aan personen welke alreeds leden der Kerk waren. Zij hadden gehoorzaamheid betoond aan de wetten tot zaligheid en daar zij aan deze eischen voldaan hadden, zoo hadden zij ook aanspraak op de zaligheid op voorwaarde, dat hunne getuigenis als eene levende fontein in hen bleef; en opdat zij niet lauw zouden worden vermaande Paulus hun om voort te gaan met het geven van getuigenis van de godheid van Christus en niet uit het oog moeten verliezen het feit, dat God Zijnen Zoon uit de dooden heeft opgewekt, en voor zooverre zij in deze toestand zouden blijven, zou ook de zaligheid hun deel zijn. Dit is het eenige redelijke inzicht dat iemand van dezen tekst kan hebben. Zonder twijfel sprak Paulus tot oprechte leden der Kerk, welke op de juiste manier tot de kudde waren ingelijfd, daar zij geen vreemdelingen waren welke 1800 jaren later leefden."

"Dat schijnt juist te zijn, maar wij vinden verder in hetzelfde

hoofdstuk de volgende uitdrukking: „Want een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.” Het schijnt mij toe, dat hier niet verwezen wordt naar hen, die het Evangelie hebben aangenomen en het geloof hadden, maar de zaligheid is in het algemeen voor „een iegelijk die den naam des Heeren zal aanroepen.” (Rom. 19:13).

„Zeer juist, maar het volgende vers geeft eene verklaring zoo eenvoudig, dat men het niet zou verstaan: „Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in welken zij niet geloofd hebben? en hoe zullen zij in Hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? en hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt. Zoo is dan het geloof uit het gehoor en het geloof door het woord Gods:” Met andere woorden, als er geloof is, dan zijn er werken geweest en als iemand waar geloof heeft, dan zal hij niet in dien toestand blijven zonder verder de werken der zaligheid te volbrengen, waartoe dit geloof hem aanspoort.”

„Ik zie het,” zei Brown, de anderen bleven zwijgende maar belangstellend; „gij zijt juist.”

„Nu dan heeren,” zei Durant. „ik behoud als te voren gezegd, dat geloof het eerste beginsel van het Evangelie is leidende tot zaligheid, maar het zal ons niet aan den top van de ladder brengen zonder de andere beginselen.”

„Wel, veronderstel, dat wij dit aannemen als zijnde de eerste sport van de ladder, waar vinden wij dan de tweede?”

„De tweede volgt juist zoo natuurlijk als de tweede stap den eersten volgt wanneer een kind leert loopen. Als er geloof in God ontstaan is, dan zal de kennis, dat wij somtijds of vele malen gedurende ons leven, dingen gedaan hebben, welke Hem mishagden natuurlijk volgen, daarom verschijnt bekeering als het tweede beginsel van het Evangelie. Toen Johannes als de voorlooper van Christus in de wildernis predikte was zijne boodschap tot het volk, „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Matt. 3:2). Toen Jezus in Galiléa kwam, het Koninkrijk Gods predikende, was het met eene boodschap tot bekeering. (Mark. 1:15). Toen Hij Zijne discipelen verkoos en hen voort zond, was dit om het menschedom tot bekeering te roepen. (Mark. 6:7-12). Toen Hij de steden bestrafte waarin de meeste Zijner machtige werken gedaan waren, was het omdat zij zich niet bekeerden. (Matt. 11:20). Ware bekeering is die, welke veroorzaakt, dat hij die gestolen heeft, dit niet meer doet; dat verkeerde woorden niet meer over onze lippen komen; dat wij onzen levenswandel zoo inrichten, dat wij den Geest Gods niet bedroeven; dat alle bitterheid, gramschap, toorn en kwaadspreken door ons geweerd wordt en wij ons vriendelijk tot elkaargedrag en vergevingsgezind zijn, zooals God ons om Christus wil vergeven heeft. (Efez. 4:28-32) Wanneer hij die gezondigd heeft, dit niet meer doet, dan heeft hij zich bekeerd met die droefheid naar God, welke de bekeering tot zaligheid werkt en niet met de droefheid der wereld welke den dood brengt. (II Cor. 7:10) Wanneer een zondaar zich aldus bekeerd

wordt er meer vraagde in den hemel gevonden, dan over negen en negentig rechtvaardigen die de bekeering niet noodig hebben (Luk. 15:7). Dit is dan de tweede sport in de ladder van het Evangelie, volgens het plan ons door den Meester gegeven en zonder dit is geloof van geen blijvend voordeel."

"Uwe redeneering is redelijk en rechtvaardig," zei Brown, "en niemand kan met deze leeringen fout vinden. Deze wereld zou zeker aangenamer zijn, als deze leeringen werden opgevolgd en wanneer een persoon met dit soort van geloof vervuld is en werkelijk bekeerd is, dan is het duidelijk, dat hij aanspraak op de zaligheid heeft."

"Maar hij moet hierbij niet stil blijven staan", ging de spreker voort;" er zijn andere beginselen juist zoo noodig voor hem om te gehoorzamen. Als ik, in het bezit ben van voldoende geloof om mij te overtuigen, dat ik tegen u gezondigd hebt en de kennis hiervan mij noodzaakt oprecht te bekeeren, dan mag ik en kan ik niet rusten alvorens ik overtuigd ben, dat ik uwe vergiffenis voor die verkeerde daden heb. Zoo is het ook met het zondigen tegen God en Zijne wetten; Hij heeft den weg van bekeering aangewezen en het is onze plicht dien goddelijken weg te volgen totdat wij aan het altaar van vergiffen is aankomen. Zonden moeten vergeven worden alvorens het weggewischt kan worden en God verkoos en plaatste in Zijne wijsheid den doop in water voor dat doel in Zijne Kerk. Het is een middel waardoor een mensch vergeving van zonden kan verkrijgen."

"En gelooft gij werkelijk, dat de doop vergeving van zonden brengt? vroeg de advocaat.

"Zeker; indien echter oprecht geloof en ware bekeering er aan voor op gaan en de verordening op de juiste manier verricht wordt, door iemand met goddelijke autoriteit aangedaan; anders geloof ik, dat het zonder eenig nut is."

"Het schijnt mij toe, dat gij het beginsel van den doop met meer versterkingen omgeeft dan iemand anders van wien ik ooit gehoord heb,"

"Misschien doe ik dit. Ieder beginsel van het Evangelie moet goed en voorzichtig beschermd worden en nalatigheid van de zijde der menschen om dit te doen is de hoofdoorzaak van zoovele verschillende zogenaamde plannen van zaligheid welke heden onder ons bestaan, waar er slechts één waar en volmaakt plan zou zijn, zooals er in de dagen van Christus gevonden werd."

(Wordt vervolgd.)

Moet men juist tot die Kerk behooren?

Vaak wordt de vraag gedaan of men juist tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen moet behooren om zalig te worden. Om hierop een juist antwoord te geven, is een goed begrip der zaak noodig. Niemand zal zalig worden omdat hij tot de Kerk van Christus behoort, maar tevens kan *niemand*

zalig worden, die *niet* tot de Kerk des Heeren behoort. Een nauw keurig onderzoek van het volgende zal dit duidelijk doen zien.

Het Evangelie van Jezus Christus is de kracht Gods tot zaligheid, zonder dit Evangelie is er geen zaligheid denkbaar. (Rom. 1:16.) Alle personen die dit Evangelie hebben aangenomen zijn leden van één lichaam geworden. (Rom. 12:5; I Cor. 12:20.) Er is maar één Evangelie, dat eene kracht Gods tot zaligheid is, want zoodra dit verandert wordt verliest het de zaligmakende kracht. (1 Cor. 15:2.) Ja een ander Evangelie brengt tot verdoemenis volgens Gal. 1:8, 9. Dat er andere Evangelies kunnen zijn zegt vers 7 van hetzelfde hoofdstuk zeer duidelijk.

De rede zegt duidelijk, dat zoolang als men dat ééne Evangelie vasthoudt, er ook slechts één lichaam zal blijven bestaan. Zoodra dit Evangelie verandert wordt of geheel verplaatst, dan wordt dat lichaam verbroken en er ontstaan vele lichamen, dus verarring, en dat is niet uit God. (I Cor. 14:33.) Welnu, dit ééne lichaam heet de gemeente des Heeren, dus er is maar ééne gemeente, (Hand. 2:47; Efeze 5:24, 25; Col. 1:18, 24; Matth. 16:18) en waar er van gemeenten gesproken wordt (Openb. 1:4; 22:16) beteekent dit niet verschillende genootschappen, maar gemeenten in de beteekenis van vertakkingen der groote gemeente of steden waarvan leden van het lichaam, de Kerk des Heeren, woonden. (Zie Openb. 2:1, 8, 12, 18: 3:1, 7, 14.) Aan het hoofd dezer gemeente over de geheele wereld staan Apostelen, welke door andere beambten worden geholpen; deze beambten blijven zoolang noodig, totdat allen tot eenigheid des geloofs gekomen zijn en er nog werk der bediening te doen is. (I Cor. 12:23, Efeze 2:20, Efeze 4:11.) Waar deze beambten ontbreken is er geen gemeente des Heeren. Het verdrijven dezer beambten en het aanstellen van eigen leeraars getuigd van afval, welke het gevolg is van het verlaten en veranderen van het Evangelie. (II Tim. 4:3) De Schrift is vol van voorbeelden welke van afval, verdraaiing der Schriften, verandering van het Evangelie enz., getuigen.

Er is slechts één wezen dat de macht heeft veranderingen in het Evangelie te brengen, en dat is Jezus, want Hij is het Hoofd der gemeente (Efeze 1:22; 4:15; Col. 1:18) en wat Hij doet is met goedkeuring des Vaders. (Joh. 4:34; 6:38.)

Het Evangelie kunnen wij de grondwet van de Gemeente of Kerk van Christus noemen. Nergens lezen wij, dat Jezus veranderingen er in heeft laten brengen.

Als iemand nu lid van die gemeente wil worden, dan moet hij de voorschriften van die grondwet, het Evangelie, volbrengen. Als iemand de zaligheid wil beërven dan moet hij de voorschriften van het Evangelie volbrengen. De voorschriften van het Evangelie zijn: *geloof, bekeering, doop, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes*, enz. (Hebr. 6:1, 2; Hand. 2:38; Mark. 16:16.) Deze beginselen of verordeningen waren noodig om zalig en lid van de gemeente des Heeren te worden. Dat men door den doop tot de gemeente wordt ingelijfd zal wel niemand betwisten

(Hand. 2:41; 7:12; 18:8; Gal. 3:27.) Dat er maar één geloof, doop en Geest is zegt Efeze 4:4, 5 duidelijk, en dat wij door deze ééne doop en Geest tot één lichaam of gemeente gedoopt of vereenigd worden is ook zeer verstaanbaar. (1 Cor. 12:13; Gal. 3:28.) Waar dus verschillende doopen worden toegepast, zullen er ook verschillende gemeenten of Kerken komen, daar het Evangelie er maar één voorschrijft en die andere doopen geen nut doen.

Welnu, als wij de verordeningen, noodig tot zaligheid, volbrengen, dan volbrengen wij de verordeningen, noodig om lid van de gemeente des Heeren te worden; en omgekeerd, volbrengen wij de voorschriften om lid der Gemeente te worden, dan volbrengen wij de voorschriften, noodig om zalig te worden. Dus deze twee gaan steeds te zamen. Geen zaligheid, geen lid der gemeente; geen lid der gemeente, geen zaligheid, want in beide gevallen heeft men de noodige formaliteiten niet verricht. Alle personen die tot dezelfde gemeente behooren, hebben dezelfde verordeningen ondergaan; alle personen die dezelfde verordeningen hebben ondergaan, behooren tot dezelfde gemeente. Het toegangsbewijs tot zaligheid is tevens het toegangsbewijs tot de gemeente, en omgekeerd.

Men kan niet spreken van de alleen zaligmakende Kerk, maar wel van de Kerk of gemeente die zalig wordt. (Hand. 2:47.) De Kerk of gemeente maakt niet zalig, maar wel het volbrengen van de verordeningen dier Kerk, omdat het de verordeningen van het Evangelie zijn.

Daar er op aarde slechts één Kerk of gemeente is die de verordeningen van het Evangelie volgens Gods Woord verrichten, zoo *moet* men tot die gemeente behooren, omdat men buiten die gemeente staande, ook de verordeningen noodig tot zaligheid, niet kan volbrengen; wel gedeeltelijk doch niet volkomen, en als het gedeeltelijk geschied dan is het niet volgens het Evangelie en bewerkt geen zaligheid.

„Maar,” zal iemand zeggen, „wat met de dooden die niet in het Evangelie en dus niet gedoopt en geen lid der gemeente zijn?” Wel, hun wordt het Evangelie verkondigd (1 Petr. 4:6) en zij kunnen het aannemen, terwijl de doop door anderen kan ondergaan worden. (1 Cor. 15:29.) Dus door toedoen van den doode en met behulp der levende worden de verordeningen tot zaligheid volbracht en wordt de eerste tevens lidmaat van de gemeente des Heeren, alhoewel niet op aarde dan toch in de wereld der geesten, daar door den dood het lidmaatschap niet verloren gaat en de roepingen in de Kerk bij het sterven in een hooger sfeer voortgezet worden.

Daarom zie toe waar de verordeningen van het Evangelie volgens Gods Woord bediend worden. Voldoe er aan en dan zal de zaligheid voor u verkrijgbaar zijn, en gij zult een lid der gemeente van Christus worden, want alleen Zijne gemeente volbrengt deze verordeningen op de rechte wijze.

Volbrengt gij deze verordeningen niet en wordt gij dus ook geen lid, dan kunt gij ook niet zalig worden.

W. J. DE BRIJ.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

X

Drie-maandelijksche Conferentie.

De drie-maandelijksche conferentie van de Nederlandsche zending der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op de Linker Rottckade 73 te Rotterdam, op Zondag 29 Augustus 1897.

Zooals dit met de vorige conferenties het geval geweest is, was ook deze inderdaad een feestdag voor de Heiligen te Rotterdam en die welke van verschillende plaatsen waren overgekomen. De blijdschap van dezen dag werd verhoogd doordat de vergaderingen vereerd werden met het bezoek van de Presidenten der Europeesche zending Rulon S. Wells en Joseph W. Mc. Murrin. Van de Nederlandsche zending waren tegenwoordig President Fred. Pieper en de meeste van de zendelingen.

De morgenvergadering werd ten 10 uur gehouden en nadat Pres. Fred. Pieper eenige woorden ter inleiding gesproken had, spraken de volgende zendelingen: H. van Braak, W. W. Francis, G. J. S. Abels, D. J. Nijveld, F. W. Thatcher en A. van Dam. De toespraken dezer broeders getuigden van geest en leven en waren vol goede lessen en vermaningen. Het koor van Rotterdam zong onder leiding van br. Willemstijn het lied „Nader mijn God tot u” op uitmuntende wijze. De zaal was tot het uiterste gevuld en velen waren buiten aan de geopende vensters luisterende.

De middagvergadering werd ten 2 uur gehouden en door velen bijgewoond. In deze vergadering werden na eenige woorden van inleiding, de algemeene autoriteiten der Kerk, het Presidentchap der Europeesche zending en de President en de zendelingen der Nederlandsche en Belgische zending door President Fred. Pieper aan de vergadering voorgesteld en door het opsteken der rechterhand eenstemmig in hunne roepingen ondersteund en werden den zendelingen hunne verschillende arbeidsvelden aangewezen. De volgende zendelingen spraken in deze vergadering: H. B. Denkers B. C. Holbrook, R. N. Hill en G. J. Kruitbosch.

Des avonds ten 6 uur werd de laatste vergadering gehouden. Het Avondmaal werd bediend door de zendelingen H. Koldewijn en R. Jans. In deze vergaderingen drukten Presidenten Wells en Mc. Murrin hunne blijdschap uit met den toestand der zending en spraken verder tot de vergaderden over het herstelde Evangelie. Daar zij in het Engelsch spraken werden hunne woorden door Pres. Pieper vertaald, welke ook later voor de vreemdelingen in het kort de beginselen van het Evangelie verklaarde. Gedurende

deze vergaderingen werden wederom eenige liederen door het koor, op eene wijze hunner waardig, gezongen. De zaal was overvol en een ieder getuigde, dat het goed was geweest hetgeen men dien dag genoten had.

De Priestervergadering, welke gewoonlijk den volgende dag op de conferentie gehouden wordt, was nu op Zaterdag 28 Augustus gehouden en ook daar werden evenals op de conferentie, groote zegeningen genoten.

Alhoewel deze vergaderingen, zooals zoovele andere goede dingen, tot het verleden behooren, zoo zullen zij nochtans in veler gedachten voort blijven leven en in de toekomst voor velen, door het uitvoeren en opvolgen van de daar gegeven lessen en vermaningen ten zegen zijn.

W. J. de Brij, *Secretaris*.

Aangekomen en benoemd.

Broeders ALONZO A. HINCKLEY van Oasis, A. PETERSON van Ogden, PAUL KAMMEYER van Ogden, ROGHAAR van Ogden, Utah zijn den 29sten Augustus welbehouden te Rotterdam aangekomen. Verder op 7 September Broeders ALFRED L. FARRELL en BRIGHAM G. THATCHER beide van Logan, Utah. De twee laatst genoemde broeders hebben ook hunne vrouwen medegebracht.

Br. HINCKLEY is geroepen om br. HOGAN's plaats in Schiedam in te nemen, br. HOGAN is geroepen in Dordrecht te werken, br. PETERSON in Rotterdam, br. KAMMEYER in Arnhem, br. ROGHAAR in Amsterdam, br. B. G. THATCHER in Rotterdam en br. FARRELL, welke reeds vroeger over deze zending gepresideert heeft, is geroepen tijdelijk in Amsterdam te werken.

Ongeloof in wonderen.

Eén van de tegenwerpingen, welke tegen den Bijbel gemaakt worden door hen, die er niet in gelooven, is, dat hij een verslag geeft van de uitvoering van wonderen. David Hume, de geschiedschrijver en wijsgeer zegt, dat wonderen ongeschikt zijn als bewijs, omdat zij op getuigenissen berusten en geen getuigenis kan zoo sterk en overtuigend zijn als onze eigen ondervinding is van de eenvormigheid der natuur.

Een wonder kan in het kort verklaart worden als zijnde een voorval welke niet uitgelegd kan worden volgens één van de natuurwetten, die den mensch bekend zijn.

Het is verwaand van een mensch om te zeggen, dat er zoo iets als een wonder niet kan zijn. Dit te doen is juist zooveel als te zeggen, dat de mensch de oorzaak weet van alle verschijnselen en dat alle verslagen van gebeurtenissen, welke hij niet verklaren kan, onwaar zijn. Omdat de mensch zichzelf bekwaam acht om van eenige voorvallen in de natuur rekenschap te geven, zoo denkt hij, dat er niets kan gebeuren hetwelk boven zijn begrip

verheven is; vandaar geeft hij voor, dat er zoo iets als een wonder niet is. Met evenveel zekerheid kan iemand, die nog nooit eene zonsverduistering gezien heeft loochenen, dat zoo iets mogelijk is, omdat hij met de oorzaak onbekend is

De verklaring dat „wonderen ongeschikt zijn als bewijs, omdat zij op getuigenissen berusten”, is onwaar, daar vele personen hen hebben gezien en ondervonden en niet afhankelijk zijn van de getuigenis van anderen als bewijs. De discipelen van Christus waren niet van Zijne getuigenis afhankelijk als bewijs van de wonderen, welke Hij deed, want zij persoonlijk zagen de wonderen.

Hoe sterk echter iemands eigen ondervinding hem moge overtuigen van de „eenvormigheid der natuur”, zoo is hij niet gerechtsvaardigd in het besluiten, dat er van hare wetten niet afgeweken kan worden, of dat wetten den mensch onbekend, in werking gebracht kunnen worden volgens den wil van den Schepper. De vereenigde kennis van al de beoefenaars der natuur welke geleefd hebben, is zoo begrensd, dat het niet voldoende is om den mensch te bekwamen een oordeel te vellen over de verantwoordelijkheid van de voortbrengselen der natuur, noch om nauwkeurig te zeggen wat mogelijk of niet mogelijk is voor den Bestuurder der natuur.

Velen die voorgeven in Christus en in den Bijbel te gelooven verloochenen, dat wonderen ooit geschied of uitgevoerd zijn, terwijl het algemeen geloof der protestanten is — volgens Chamber's Encyclopaedie — dat „wonderen met of spoedig na de eeuw der Apostelen hebben opgehouden”.

Het is werkelijk eene onbestaanbaarheid voor Christenen om wonderen te loochenen. Om de goddelijke zending van Christus te erkennen moet men in wonderen gelooven, want Zijn zondeloos leven, Zijne wondervolle werken en Zijne opstanding waren zeker wonderbaar en buiten de macht van den mensch om te verstaan of te verklaren. De uitstorting des Heiligen Geestes op hen die aan de verordeningen van het Evangelie van Christus hadden voldaan en de geestelijke gaven welke in de Kerk waren, of de teekenen die de geloovigen volgden, waren ook wonderbare manifestaties en een deel van het Evangelie. Het geloof daarin te loochenen is niets minder dan het geloof in het Christendom zelf te loochenen. Als het waar is, dat „wonderen met of spoedig na de eeuw der Apostelen hebben opgehouden”, dan is dit een duidelijk bewijs, dat geloof in het ware Evangelie van Christus terzelfdertijd ophield. De Zaligmaker verklaarde op nadrukkelijke wijze, dat wonderbare teekenen „de gelooven volgen” zouden als bewijs van hun geloof; en waar deze teekenen niet worden gevonden is dit een bewijs, dat geloof ontbreekt.

De voornaamste tegenwerping tegen de aanspraken van Joseph Smith is, dat de openbaringen die hij ontving van een wonderbaar karakter waren. Deze tegenwerping is vaak gemaakt door mannen die voorgeven in den Bijbel te gelooven en de Bijbel

voorspelt, dat vele van de wonderbaarste gebeurtenissen van de wereldgeschiedenis in de laatste dagen zullen plaats vinden, of vóór de komst van Christus. De Zaligmaker zelf zeide, toen Hij eene beschrijving gaf van wat geschieden zou voor Zijne tweede komst: „En terstond na de verdrukking dier dagen, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van den hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden.” (Matt. 24:29). Deze voorvallen welke Christus voorspelde zijn zeker in den hoogsten graad wonderbaar. En dit zijn niet de eenigen door de Schriften voorspeld als zullende plaats hebben in de laatste dagen. Gelijke teekenen als die welke de Zaligmaker beloofde, dat den geloovigen zouden volgen, zijn voorspeld als zullende genoten worden in de laatste dagen wanneer Israël door de wonderbare macht des Heeren zou vergaderd worden. Jesaja profeteert: „Alsdan zullen der blinden oogen opengedaan worden, en der dooven ooren zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen.” (Jesaja 32:5, 6).

Het is dwaas geloof in God en in den Bijbel voor te geven en terzelfdertijd te zeggen, dat wonderen nooit plaats hadden, of dat zij slechts vroeger gebeurden en nu voor altijd hebben opgehouden. *(Mill. Star.)*

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 272).

Terwijl de vier vrienden hier in de bovenkamer ledereen zaten te zingen, in den namiddag van den zeven en twintigsten dag van Juni 1844, werd de gevangenis plotseling door vleeschelijke demonen omsingeld, met geweren en bajonetten gewapend en hunne aangezichten zoo zwart als dat van Kaïn, den eersten moordenaar. Zij begonnen door de deuren en muren der gevangenis te schieten, terwijl een gedeelte hunner een aanval deden en de deur openbraken. Hyrum viel plotseling neder en stierf zonder eenig geluid te geven, met vier kogels doorschoten zijnde. Taylor vluchtte, gewond en bloedende naar het raam, en toen hij er uit wilde springen, trof een kogel, op het hart gericht, zijn horloge in zijn vestzak en wierp hem achterover in de kamer. De andere Apostel, Willard Richards, stond en weerde de geweren met zijn stok af en werd licht gewond.

Te midden dezer voorvallen verliet de tegenwoordigheid van geest den profeet niet. Hij zag zijnen broeder Hyrum vallen, verstijven en sterven. Toen riep hij in de grootste zielesmart uit: „O, mijn broeder!” en sprong te midden van een menigte kogels, zoo dik als eene hageljacht, naar het raam. Onmiddellijk wierp hij zich van de bovenverdieping, te midden der omhoog geheven bajonetten des vijands, en werd, nedergekomen zijnde, met eene menigte kogels doorschoten en stierf onmiddellijk zonder eenigen strijd en zonder eenig geluid te geven.

Zijne tegenwoordigheid van geest en juiste handeling, door zich onder den vijand te werpen, trok hen juist op tijd van de gevangenis af, waardoor de levens van de twee Apostelen gespaard werden, wat ongetwijfeld het doel van de laatste roemrijke daad zijns levens was.

Aldus eindigde de sterfelijke loopbaan van enen jongeling, die de geschiedenis van een werelddeel geopenbaard, aan de menschen de sleutelen en krachten der goddelijke wetenschap, de godgeleerdheid, hersteld, de Kerk en het Koninkrijk van God opgericht en die beginselen geopenbaard en weder bevestigd heeft, welke ten slotte de overhand zullen hebben en de zonen der aarde in ontelbare, nog niet geboren eeuwen, zullen besturen. „De goede herder”, zeide Jezus „stelt zijn leven voor de schapen”.

Toen het nieuws van dit vreeselijke treurspel zich verspreidde, kwam de vrees voor de wraak van het Nauvoo-korps over den gouverneur, zijne troepen en de geheele bende roovers; allen vloden, en zelfs de bewoners der schuldige dorpen in den omtrek verlieten hunne woonplaatsen en vloden vol schrik en angst.

Toen het bericht Nauvoo bereikte, doorliep eene rilling van afschuw en smart als met electriciteit ieders pols. Het korps wapende zich en zou de geheele in opstand zijnde landstreek verwoest hebben, die nu onbeschermd was, als hun oordeel den brandenden eisch van gerechtigheid, die hunne boezems deed zwellen, niet in evenwicht had gehouden.

Hoe het ook was, zij smoorden hun gevoel van haat en bereidden zich voor tot de begrafenis der vermoorde dooden. De lichamen der twee martelaren werden naar de stad overgebracht, tegemoet gekomen door al het volk, dat door smart gebukt ging, in tranen baadde en wier harten vervuld waren met zulk een gevoel van droefheid en beleedigde menscheijkheid als misschien nooit eene geheele bevolking op eenmaal gevoeld heeft sedert de mensch tot treuren gedoemd is.

De Twaalven, die op reis waren, keerden spoedig terug, kalmeerden en troosten de schapen en vermaanden hen tot eenheid en volharding. Het werk aan den tempel werd hervat en ten slotte voltooid, ten koste van vele honderduizend dollars. In dit heilige gebouw, na de opdracht er van aan den Heere, ontving een gedeelte van het Priesterschap die heilige wasschingen, zalvingen, sleutelen, verordeningen, godspraken en onderrichtingen, welke hun nog ontbraken, om hen in de volheid van het Priesterschap te volmaken.

In het najaar van 1845 verzamelde de vijand zich wederom en begon de omstreken van Nauvoo door vuur en zwaard te verwoesten.

Vermoeid van de lange, voortdurende kwellingen en vervolgingen, besloot de Raad der Apostelen naar vrede voor de heiligen te zoeken in de verafgelegen en bijna ondoorzochte wildernissen en bergen van het binnenland.

In Februari 1846, begon deze emigratie, door de apostelen en hunne families voorafgegaan.

Den vier en twintigsten Juli 1847 kwamen de pioniers dezer groote emigratie, door den president der geheele Kerk, Brigham Young, aangevoerd in de vallei van het groote Zout-Meer aan.

Ondertusschen viel de schoone stad Nauvoo met de omliggende boerderijen en gebouwen ten prooi aan den vijand, van eene krachtige verdediging. Zijn tempel, de trots en glorie van Amerika, werd verbrand. Het laatste overblijfsel der stad verdween ten laatste, van alles beroofd, ziek, verlaten, gewond, bloedende en stervende buiten den horizon van de onbegrensde vlakten van het westen en voor een oogenblik sloot de sluier der vergetelheid zich over dit vreemde drama en het Koninkrijk Gods scheen voor het sterfelijk oog verloren.

Wederom verrijst het, en wat zien wij!

De banier der vrijheid ontrold eer duizend mijlen van de grenzen des vijands; zijne wapperende banen, te midden van de met sneeuw bekleede pieken van het Rotsgebergte, noodigen de verdrukten van ieder gewest tot vrijheid en licht en een vrije en en onbepaalde staat verrees in majesteit en glimlachende schoonheid, te midden der uitgestrektheid van de eeuwige versterkingen der natuur, terwijl de onuitputbare schatien van de goudbergen van Californië, geopenbaard door de met voorzienigheid besturende sleutelen van moderne godgeleerdheid, als een vloeibaren stroom in de schatkist des Heeren worden geworpen, tot hulp in het veredelen en onderhouden der Heiligen.

Kan de beoefenaar der godgeleerdheid al deze groote gebeurtenissen en hunne gevolgen beschouwen, die allen in één brandpunt samenvloeiende, allen vereenigd zijnde om den weg te bereiden tot de vervulling van alle nog onvervulde profetiën, en nog zoo in het onzckere verkeer, dat hij vraagt, als iemand van ouds: „Zijt gij het, die komen zou, of verwachten wij een ander?” Als dit zoo is, dan kunnen wij iemand zoo traag van hart alleen aanraden de Schriften en alle goede boeken te onderzoeken. En terwijl hij onderzoekende is, laat hij dan zijne zonden verlaten in nieuwigheid des levens wandelen en God, den Vader van allen, in den naam van den Messias aanroepen, opdat zijn verstand verlicht en zijn weerspanning hart onderworpen en gedwongen worden om zich aan de kracht der Waarheid over te geven.

(Wordt vervolgd.)

Het beginsel der Wijsheid.

De Psalmist zegt, „De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid: allen, die ze doen, hebben goed verstand.” Het woord „vreeze”, als gebruikt in den bovenvermelden zin, beteekent eerbied of ontzag. De alleen ware wijze om den Heere eerbied te bewijzen, is Zijne geboden te onderhouden — Hem te aanbidden. Door de beoefening van eerbied voor den Heere, zal men natuurlijk zoeken Zijne werken te bewonderen en die te verstaan, Zijne wetten te kennen en die te gehoorzamen. Eerst zou de mensch

eene kennis moeten verkrijgen van zijn plicht tegenover den Schepper en deze kennis, indien practisch toegepast, vormt de wijsheid. Een die zijn plicht weet en doet, is wijs; als hij deze leert en doet tegenover God, dan zal hij het insgelijks tegenover zichzelf en zijne mede-natuurgenooten doen; „de vreeze des Heeren” is daarom „het beginsel der wijsheid.”

Het moge mogelijk zijn voor den mensch eene zekere hoeveelheid kennis te verkrijgen en toch beweren geen eerbied te hebben voor de Godheid, maar hij kan nimmer wijs worden zonder eerbied: de kennis die hij moge winnen zonder hetzelve is onvolmaakt en van een twijfelachtig karakter, want juiste kennis, betreffende iets in de natuur zal altijd vreeze inboezemen voor den Schepper.

De Zaligmaker zegt: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods, en Zijne gerechtigheid.” Eene rede waarom het menschedom eerst het Koninkrijk Gods moest zoeken, is omdat het onbekwaam is hunne mede-menschen recht te behandelen zonder iets aangaande de wetten van God en hunne verwantschap tot Hem te verstaan. Eene kennis van God maakt den mensch beter bekwaam voor iedere verrichting in het leven. Wijsheid betreffende de dingen van God maken hen wijs betreffende de dingen der menschen. Door zulke wijsheid kunnen zij onderscheid maken tusschen goed en kwaad en daarom verwerpen, dat wat valsch is in wijsbegeerte en wetenschap.

De alléén zekere grondlegging voor een degelijke opvoeding is een juist denkbeeld van de Godheid en van Zijn plan of beweegreden voor het plaatsen van den mensch op aarde, in het midden van Zijne scheppingen. Degenen die bouwen op deze grondlegging stellen zich zelf onbewegelijk vast op de rots van waarheid en zijn niet van dat soort beschreven door den apostel Paulus, die altijd leeren en nimmermeer tot kennis der waarheid *kunnen komen*.

F. E. PARRY.

Het Koninkrijk Gods.

Ons is gevraagd of er verschil is tusschen de Kerk van God en het Koninkrijk van God. Dezelfde vraag is beantwoord geworden door President George Q. Cannon in de *Juvenile Instructor* en wordt hier weer gegeven:

„Het Koninkrijk van God is eene afzonderlijke organisatie van de Kerk van God. Er kunnen mannen zijn, die als ambtenaren in het Koninkrijk van God werkzaam zijn en toch geen leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen zijn. Over dit punt gaf de profeet Jozeph bijzondere onderrichtingen voor zijn dood en gaf een voorbeeld aan de jongere Ouderlingen welke tegenwoordig waren vragende om dit te onthouden. Het kwam hier op neer, dat mannen gekozen konden worden om als leden in het Koninkrijk van God te handelen, welke geen standplaats hebben in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Wanneer het Koninkrijk Gods opgericht is, dan zal

dit niet zijn voor de bescherming van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen alleen, maar voor de bescherming van alle menschen, wat ook hunne godsdienstovertuiging of ideeën zijn mogen. Onder die regeering zal niemand toegestaan worden de gezette grenzen te overschrijden of zich met de rechten van anderen te bemoeien."

(Mill. Star.)

De groote straf.

God bestraft zonde door de onttrekking Zijner tegenwoordigheid. De hardste straf, die een gevoel- en liefdevol kind kan ondervinden, is van het aangezicht zijner ouders verwijderd te zijn. De onttrekking van Gods aangezicht is harder te dragen dan de zwaarte Zijner hand. Zonde benevelt de ziel en verbergt het aangezicht des Heeren. Gods aangezicht voor eeuwig te zien, is de glorie des hemels. Het aangezicht Gods voor immer te verliezen is het onuitsprekelijk wee der hel. Behoud een klare aanblik van God door een rein hart te behouden. Indien uwe zonden de oorzaak geworden zijn dat des Heeren aangezicht onduidelijk geworden is, zoo geef acht op de waarschuwing. Alle straf is beter dan zonder de tegenwoordigheid Gods gelaten te zijn.

Aphorismen.

Wilt gij zoud sterven leer dan eerst goed leven.

Wij zijn onszelven nuttig als wij anderen nuttig zijn.

Niet het oordeel der menschen maar ons eigen geweten moeten wij volgen.

ook uit den mond van den mindere komt dikwijls een goed en edel woord.

Hoe kunnen menschen anderen verbeteren, als zij zichzelf niet kunnen verbeteren?

Niemand dwaalt voor zichzelf alleen, maar hij is ook grond en oorzaak van het dwalen van anderen. SENECA.

De reine en onbevleete godsdienst is deze: weezen en weduwen in hunne verdrukking te bezoeken en zichzelf onbevleete te bewaren voor de wereld. JAK. 1: 27.

I N H O U D:

Eene vriendschappelijke discussie . . .	Biz 273	Sleutel voor Godgeleerdheid . . .	Biz. 284
Moet men juist tot die Kerk behooren?	" 278	Het Beginsel der wijsheid . . .	" 286
Driemaandelijksche Conferentie . . .	" 281	Het Koninkrijk Gods . . .	" 287
Aangekomen en benoemd . . .	" 283	De groote straf . . .	" 288
Ongeloof in wonderen . . .	" 282	Aphorismen . . .	" 288

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.